

## แถลงการณ์คณาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

## คัดค้านการออกกฎหมายนิรโทษกรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาล

ตามที่สภาผู้แทนราษฎร ได้มีมติให้ความเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดเนื่องจากการชุมนุมทางการเมือง และการแสดงออกทางการเมืองของประชาชน พ.ศ. .... เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งก่อให้เกิดกระแสคัดค้านต่อต้านอย่างกว้างขวางในสังคมนั้น คณาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดังมีรายนามข้างท้ายแถลงการณ์นี้ มีความไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อเนื้อหาของร่างกฎหมายนิรโทษกรรมดังกล่าวที่มีเนื้อหาขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หลักนิติรัฐและหลักการพื้นฐานกระบวนการพิจารณาคดีกฎหมายที่ขาดความโปร่งใสมีการเร่งรัด เร่งรีบ ทั้งที่การตรากฎหมายที่มีความสำคัญและมีผลกระทบต่อสังคมเช่นนี้ ควรมีการรับฟังเสียงประชาชนอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยซึ่งมีจำนวนมากเช่นกัน

ในฐานะสถาบันวิชาการที่เปิดการเรียนการสอนวิชากฎหมายที่เก่าแก่ของประเทศไทย ด้วยจิตสำนึกของการเป็นครูผู้สอนกฎหมายที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากบูรพาจารย์ให้ยึดมั่นในหลักความบริสุทธิ์ยุติธรรม ได้มองเห็นปัญหาที่จะส่งผลเสียหายต่อระบบกฎหมายไทยและเป็นการทำลายกระบวนการยุติธรรมของประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นคือ การละเมิดต่อหลักการสิทธิมนุษยชนพื้นฐาน จึงไม่อาจนิ่งเฉยหากรัฐสภาจะปล่อยให้มีการตรากฎหมายดังกล่าวออกไป จำเป็นต้องชี้แจงให้สังคมและประชาชนทั่วไปได้รับทราบถึงภัยอันตรายของร่างกฎหมายนิรโทษกรรมที่มีความพยายามผลักดันให้มีการตราขึ้น โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาล ดังนี้

๑. ร่างกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้มีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ในร่างมาตรา ๑ ที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ว่า “ให้บรรดาการกระทำทั้งหลายทั้งสิ้นของบุคคลหรือประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมทางการเมือง การแสดงออกทางการเมือง ความขัดแย้งทางการเมือง หรือที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดโดยคณะบุคคลหรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายหลังการรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕ รวมทั้งองค์กรหรือหน่วยงานที่ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวสืบเนื่องต่อมา ที่เกิดขึ้นระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ไม่ว่าผู้กระทำจะได้กระทำในฐานะตัวการ ผู้สนับสนุน ผู้ใช้ให้กระทำ หรือผู้ถูกใช้ หากการกระทำนั้นผิดต่อกฎหมาย ก็ให้ผู้กระทำพ้นจากความผิดและความรับผิดชอบโดยสิ้นเชิง”

เมื่อพิจารณา ร่างมาตรา ๓ ข้างต้นซึ่งได้มีการแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมในชั้นคณะกรรมการวิสามัญวาระที่สอง ของสภาผู้แทนราษฎร และสภาผู้แทนราษฎรก็ลงมติให้ความเห็นชอบในวาระที่สาม คณะกรรมาธิการคณะนิติศาสตร์ มธ. มีความเห็นตรงกันว่ามีความไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญในกระบวนการตราพระราชบัญญัติอย่างร้ายแรง เนื่องจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาจนทำให้ผิดแผกแตกต่างไปจากหลักการเดิมของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่เสนอเข้าสู่การพิจารณาวาระหนึ่งซึ่งกำหนดให้มีการนิรโทษกรรมเฉพาะ “บุคคลที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการชุมนุมทางการเมือง หรือการแสดงออกทางการเมือง หรือบุคคลซึ่งไม่ได้เข้าร่วมการชุมนุมทางการเมือง แต่การกระทำนั้นมีมูลเหตุเกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องกับความขัดแย้งทางการเมือง โดยการกล่าวด้วยวาจา หรือโฆษณาด้วยวิธีการใดเพื่อเรียกร้องหรือให้มีการต่อต้านรัฐ การป้องกันตน การต่อสู้คัดค้านการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือการชุมนุม การประท้วง หรือการแสดงออกด้วยวิธีการใด ๆ อันอาจเป็นการกระทบต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดของบุคคลอื่น” ซึ่งการแก้ไขหลักการของร่างกฎหมายภายหลังจากที่สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการในวาระที่หนึ่งแล้วย่อมไม่สามารถทำได้ ดังปรากฏอยู่ในข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.๒๕๕๑ ข้อ ๑๑๗ วรรคสามว่า “คณะกรรมการอาจเพิ่มมาตราขึ้นใหม่หรือตัดทอนหรือแก้ไขมาตราเดิมได้ แต่ต้องไม่ขัดกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินั้น”

นอกเหนือจากปัญหาการตรากฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้โดยกระบวนการที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เพราะเนื้อหาที่ผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรมีการแก้ไขจนเกินเลยไปกว่าหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่สภาผู้แทนราษฎรมีการลงมติรับหลักการในวาระที่หนึ่งแล้ว ก็ยังมีข้อที่น่าพิจารณาถึงความไม่ชอบด้วย กระบวนการพิจารณาร่างกฎหมายเรื่องอื่นอีก กล่าวคือในฐานะที่สภาผู้แทนราษฎรเป็นองค์กรกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยส.ส.ที่เป็นผู้แทนประชาชนจากจังหวัดต่างๆทั่วประเทศไทย มีทั้งฝ่ายรัฐบาลที่สนับสนุนร่างกฎหมายนี้ และฝ่ายค้านที่คัดค้านร่างกฎหมายอย่างเต็มที่ จึงควรจะได้มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง แต่กลับปรากฏข้อเท็จจริงว่า ระหว่างการพิจารณาวาระที่สองและวาระที่สาม มีการรวบรัดตัดตอนจากประธานในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรและส.ส.ฝ่ายรัฐบาล ขัดขวางไม่ให้ ส.ส.พรรคฝ่ายค้านผู้ซึ่งได้สงวนหรือขอแปรญัตติมีโอกาสได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นของคนแทนประชาชนที่เลือกตั้งพวกเขาเข้ามาเป็นปากเป็นเสียงแทน อันมีลักษณะที่ขัดต่อข้อบังคับการประชุมสภา แม้เป็นเรื่องที่ใช้บังคับเฉพาะการประชุมสภาแต่ถือเป็นเรื่องสำคัญในกระบวนการตรากฎหมาย ที่ให้อำนาจออกกฎหมายมา จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้

ดังนั้นหากการพิจารณาการตรากฎหมายใดของสภาผู้แทนราษฎร ถ้าทำไปโดยชอบรัฐสภาที่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญ แต่ถ้าวิปริตวิปลาสถึงขนาดไม่ดื้อองมีกระบวนการพิจารณาใด ดังเช่นเหตุการณ์ การลงมติให้ความเห็นชอบร่างกฎหมายนิรโทษกรรมของสภาผู้แทนราษฎรที่ใช้เสียงข้างมากยกมือสนับสนุนมานั้น ก็มี

คุณค่าเป็นเพียงแค่ความเห็นของส.ส.เสียงข้างมากที่ไปยกมือกันในที่ประชุมสภาเท่านั้น หากได้เป็นการนิติบัญญัติตามกระบวนการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้รับรองไว้ไม่

๒. นอกจากความไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญในเรื่องกระบวนการตรากฎหมายของร่างกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้ คณะกรรมาธิการประวัติศาสตร์ มธ. เห็นว่ายังมีปัญหาความชอบธรรมของการตรากฎหมายฉบับนี้ในเชิงเนื้อหา ซึ่งขัดแย้งต่อหลักกฎหมายธรรมชาติ อันเป็นคุณธรรมพื้นฐานของการมีกฎหมายที่มุ่งไปสู่ความถูกต้องเป็นธรรม ความยุติธรรมและรักษาความสงบสุขเรียบร้อยของสังคม ซึ่งฝ่ายนิติบัญญัติคือรัฐสภาจำเป็นต้องตระหนักให้มากกว่า อำนาจในการตรากฎหมายแม้จะเป็นของรัฐสภาที่จริง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะตรากฎหมายอะไรก็ได้ ขึ้นมาใช้บังคับตามอำนาจที่ตนมีอยู่ เพราะเท่ากับขัดกับหลักการพื้นฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่แม้จะเป็นการปกครองโดยเสียงข้างมาก แต่ก็ต้องเคารพเสียงข้างน้อยและยึดมั่นต่อหลักนิติรัฐที่มีอาจก้าวล่วงได้ โดยคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชนในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตย และต้องระมัดระวังการตรากฎหมายนิรโทษกรรม ที่เป็นการยกเว้นความผิด อันเป็นการล้มเลิกผลของกฎหมายที่บุคคลได้มีการกระทำความผิดและศาลได้พิจารณาลงโทษ ขณะที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดยังคงบังคับใช้อยู่

แม้ในอดีตประเทศไทยมีการออกกฎหมายนิรโทษกรรมอยู่หลายครั้งในเหตุการณ์ต่าง ๆ กัน กล่าวเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองนั้นมี ๓ ครั้ง ได้แก่ พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาและประชาชนซึ่งกระทำความผิดเกี่ยวกับการเดินขบวน เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดเนื่องในการชุมนุมในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ พ.ศ. ๒๕๒๑ พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำการอันเป็นความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญาและความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ กฎหมายนิรโทษกรรมทั้งสามฉบับต่างก็มีลักษณะจำกัดขอบเขตของช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่มีการกระทำเกิดขึ้นไม่ยาวนานนักและเป็นการนิรโทษกรรมเฉพาะการกระทำที่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาและความผิดตามกฎหมายเฉพาะเจาะจงเป็นเรื่องราวอย่างชัดเจนตามที่กฎหมายนิรโทษกรรมจะระบุเพื่อให้สามารถเกิดความแน่นอนชัดเจนในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานในการตรากฎหมายที่สำคัญ จึงไม่เคยมีมาก่อนที่จะมีการตรากฎหมายนิรโทษกรรม ที่กินเวลาเหตุการณ์ยาวนานหลายปีตั้งแต่ที่เกิดขึ้นระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนหน้าการรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ ต่อเนื่องกันมาจนถึงปัจจุบัน

เหตุผลการขยายช่วงเวลาของการนิรโทษกรรมตามร่างกฎหมายนี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถหาคำอธิบายที่เป็นเหตุเป็นผลและยอมรับได้ และยิ่งไปกว่านั้นยังมีปัญหาความชอบธรรมและคำถามถึงเหตุผลของการลบล้างการกระทำความคิดตามกฎหมายทุกฉบับอย่างที่เป็นอยู่ในร่างกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้ที่เรียกกันว่าเป็นการนิรโทษกรรมแบบเหมาเข่งทุกฐานความคิดและทุกกฎหมาย เพราะเนื้อหาในร่างมาตรา ๓ ตอนท้ายระบุเพียงว่า “หากการกระทำนั้นผิดต่อกฎหมาย ก็ให้ผู้กระทำพ้นจากความคิดและความรับผิดชอบโดยสิ้นเชิง”

เมื่อตีความตามถ้อยคำของบทบัญญัติดังกล่าวก็จะกินความถึงกฎหมายทุกฉบับที่บัญญัติเป็นความคิด โดยเฉพาะความคิดตามกฎหมายอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมือง แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชัน การถูกยึดทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินในกรณีรั่วรัวผิดปรกติ ซึ่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ตัดสินไว้แล้วหลายคดี โดยมีคดีสำคัญคือคดีการทุจริตจัดซื้อที่ดินที่ถนนรัชดาภิเษก ซึ่งการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ และคดียึดทรัพย์สินของทักษิณกรณีรั่วรัวผิดปรกติ ๔๖,๐๐๐ ล้านบาท นอกจากนี้ยังมีคดีอื่นๆที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล และการสอบสวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) อีกหลายคดี ผลของการนิรโทษกรรมเช่นนี้ยังส่งผลสำคัญตามมาในทางกฎหมายที่ต้องมีการกลับคืนสู่ฐานะเดิมของบุคคลที่พ้นจากเป็นผู้กระทำความผิด เช่นการคืนทรัพย์สินที่ถูกตกเป็นของแผ่นดิน เป็นต้น

ขณะเดียวกันถ้าพิจารณาว่าร่างกฎหมายนิรโทษกรรม ก็จะพบการบัญญัติที่เปิดช่องให้บุคคลที่พ้นความคิดเกิดสิทธิในการเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใดๆในเรื่องอื่นตามร่างมาตรา ๕ “การนิรโทษกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการนิรโทษกรรมในอันที่จะเรียกร้องสิทธิ หรือประโยชน์ใดๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการชุมนุมทางการเมือง หรือการแสดงออกทางการเมือง และสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายในทางแพ่งที่ทำให้ตนต้องได้รับความเสียหายตามร่างมาตรา ๖ การดำเนินการใดๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่เป็นการตัดสิทธิของบุคคลซึ่งไม่ใช่องค์กรหรือหน่วยงานของรัฐในการเรียกร้องค่าเสียหายในทางแพ่ง จากการกระทำของบุคคลใดซึ่งพ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ และทำให้ตนต้องได้รับความเสียหาย โดยบทบัญญัติทั้งสองมาตราย่อมส่งผลให้รัฐมีภาระหน้าที่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหายแก่บุคคลที่พ้นผิดด้วย ซึ่งแน่นอนว่าจะเป็นปัญหาภาระงบประมาณของรัฐบาลที่ต้องนำเงินมาจากภาษีอากรของประชาชนและไม่สามารถตอบคำถามถึงความเป็นธรรมและเหมาะสมได้ว่าในเมื่อการกระทำที่ได้รับการนิรโทษกรรมนั้น ก็ยังคงมีกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดบังคับใช้อยู่ รัฐก็ไม่ควรนำเงินของแผ่นดินไปให้กับคนที่เคยกระทำผิด

นอกจากนี้ยังมีประเด็นสำคัญของปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้ เจริญเนื้อหาซึ่งเป็นเพียงกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ จึงไม่สามารถขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้ตามหลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญที่ได้รับรองไว้ในมาตรา ๖ ว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” ซึ่งหากพิจารณามาตรา ๓๐๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติว่า “บรรดาการใด ๆ ที่ได้รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๘ ว่าเป็นการชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญ รวมทั้งการกระทำที่เกี่ยวเนื่องกับกรณีดังกล่าวไม่ว่าก่อนหรือหลังวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ให้ถือว่าการนั้นและการกระทำนั้นชอบด้วยรัฐธรรมนูญนี้” ย่อมเป็นการรับรองความชอบของการกระทำขององค์กรที่เกิดขึ้นภายหลังการรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๒๕๔๘ เอาไว้ในส่วนที่ถูกต้องตามกฎหมาย ฉะนั้นเนื้อหาของร่างกฎหมายนิรโทษกรรมที่รวมถึงการนิรโทษกรรมความผิดให้กับบรรดาการกระทำทั้งหลายทั้งสิ้นของบุคคลหรือประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดโดยคณะบุคคลหรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายหลังการรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘ รวมทั้งองค์กรหรือหน่วยงานที่ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวสืบเนื่องต่อมา ที่เกิดขึ้นระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงไม่สามารถกระทำได้ ด้วยกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่มีฐานะต่ำกว่ารัฐธรรมนูญ

๓. ภาควิชาคณะนิติศาสตร์ มธ. มีความเลื่อมใสศรัทธาในความพยายามมุ่งมั่นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาลในการเสนอให้มีการออกกฎหมายนิรโทษกรรมทั้งที่เป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญอย่างแจ้งชัด และเร่งรัดการพิจารณาให้แล้วเสร็จอย่างรวดเร็วชั่วคราวข้ามถิ่นสะท้อนถึงความไม่โปร่งใส การขาดการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน และความไม่เป็นกลางในการทำหน้าที่ของประธานสภาผู้แทนราษฎร ถึงแม้เป็นเสียงข้างน้อยก็ควรเปิดโอกาสให้ผู้แทนประชาชนได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ เหตุการณ์นี้ไม่เคยปรากฏมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ของรัฐบาลไทย โดยปรากฏข้อเท็จจริงจากการนำเสนอของสื่อมวลชนว่ามีบุคคลที่อยู่เบื้องหลังการผลักดันให้มีการออกกฎหมายนิรโทษกรรม ซึ่งมีหลักฐานถึงการมีอิทธิพลของบุคคลดังกล่าวต่อการทำงานของรัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากที่สังกัดพรรคเพื่อไทย ในการเดินทางไปพบปะพูดคุยกับ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีต นายกรัฐมนตรีซึ่งหลบหนีคดียังต่างประเทศหลายวาระด้วยกัน โดยยังไม่รวมการติดต่อพูดคุยที่ไม่เปิดเผยอีก และมีการแสดงออกถึงท่าทีสอดคล้องไปกับความต้องการของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ที่ต้องการให้มีการออกกฎหมายนิรโทษกรรมอันเป็นบุคคลที่

สังคมไทยและต่างประเทศว่าเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลเหนือการตัดสินใจของรัฐบาลและพรรคเพื่อไทย โดยสามารถครอบงำความคิดและบงการอยู่หลังฉากได้ ซึ่งบรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคเพื่อไทย หลายคนก็แสดงออกยอมรับอย่างชัดเจนถึงการเป็นผู้รับใช้บุคคลดังกล่าว

การกระทำดังกล่าวของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้เสนอร่างกฎหมายนิรโทษกรรมและร่วมพิจารณา ร่างกฎหมายนิรโทษกรรมดังกล่าวที่ปรากฏว่ามีทั้งเนื้อหาและกระบวนการตรากฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตามที่กล่าวมาแล้ว ก็เป็นเพราะ ไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างอิสระจากการครอบงำของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร การกระทำดังกล่าวจึงขัดต่อมาตรา ๑๒๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาย่อมเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยโดยไม่อยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติมอบหมาย หรือความครอบงำใด ๆ และต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทย โดยปราศจากการขัดกันแห่งผลประโยชน์

ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาถึงมาตรา ๓ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติว่า “การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาลรวมทั้งองค์การตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐ ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม” สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ให้การสนับสนุนร่างกฎหมายนิรโทษกรรมและรัฐบาลที่ก่อตั้งขึ้นจากเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สนับสนุนกฎหมายนิรโทษกรรมที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศจึงเป็นการกระทำฝ่าฝืนต่อหลักนิติธรรม และขัดต่อรัฐธรรมนูญอีกด้วย

๔. ภัยอันตรายอย่างร้ายแรงของกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับเหมาเข่งนี้หากมีการประกาศใช้เป็นกฎหมาย มันคืออาวุธทรงพลังร้ายแรงที่ได้ประหารทำลายหลักการปกครองโดยกฎหมาย ทำลายหลักนิติรัฐ ที่เรียกร้องให้มีการแบ่งแยกอำนาจออกเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการตามหลักการแบ่งแยกอำนาจ โดยกำหนดให้มืองค์กรตุลาการหรือศาลที่มีอำนาจหน้าที่ชี้ขาดเป็นที่ยุติในเรื่องการกระทำที่ละเมิดกฎหมายอันเป็นอำนาจตุลาการที่ฝ่ายนิติบัญญัติไม่ควรเข้าไปก้าวล่วง ซึ่งอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติในการตรากฎหมายนิรโทษ แม้อาจกระทำได้อีกก็ถือเป็นข้อยกเว้นที่ต้องกระทำเคร่งครัดและเฉพาะในเรื่องการเมืองหรือความคิดจากความเชื่อหรือมโนธรรมเท่านั้น และจะสามารถตราเป็นกฎหมายขึ้นได้เฉพาะเมื่อรัฐสภาได้รับฉันทามติจากสังคมก่อน เพราะมีเช่นนั้นจะเป็นการทำลายคำพิพากษาของศาลที่เคียดเคียดคิดตามกฎหมายส่งผลต่อความเชื่อถือและศรัทธาของผู้คนต่อกระบวนการยุติธรรม และไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายต่อไป เพราะแค่ขอให้มีความเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรก็สามารถออกกฎหมายนิรโทษกรรมล้างความผิด เปลี่ยนผิดเป็นถูกหรือเปลี่ยนคำเป็นขาวได้ บ้านเมืองก็จะไร้ซึ่งข้อแม้ที่กฎหมายจะไม่เป็นกฎหมายของสังคมให้ยึดถือ

คณาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดังรายนามข้างท้ายแถลงการณ์ฉบับนี้ มีความห่วงกังวลอย่างมากถึงสถานการณ์ความขัดแย้งในสังคมไทยที่เกิดขึ้นจากการตรากฎหมายนิรโทษกรรม และเล็งเห็นถึงความรุนแรงที่อาจจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคตเพราะมีประชาชนจำนวนมากที่ได้แสดงความคิดเห็นคัดค้านการตรากฎหมายฉบับนี้ดังปรากฏผลการสำรวจความคิดเห็นของหลายหน่วยงาน และการแสดงออกด้วยการชุมนุมคัดค้านหลายแห่งทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดซึ่งมีผู้คนออกมาร่วมชุมนุมมากมาย และยิ่งไปกว่านั้นคือผลกระทบต่อความเชื่อมั่นศรัทธาในระบบกฎหมายของประเทศและกระบวนการยุติธรรมในสายตาของประชาชนรวมถึงนานาชาติประเทศอีกด้วย ซึ่งคณาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คงไม่สามารถทำหน้าที่สอนวิชากฎหมายให้ผู้คนยึดมั่นต่อหลักนิติรัฐและปฏิบัติตามกฎหมายในฐานะพลเมืองดีของประเทศไทยได้อีกต่อไป เพราะมีตัวอย่างของการกระทำที่ฝ่าฝืนรัฐธรรมนูญ ขัดต่อหลักนิติรัฐในการออกกฎหมายนิรโทษกรรมให้ดูเป็นเยี่ยงอย่างเช่นนี้

ดังนั้นคณาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงขอเรียกร้องต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา และรัฐบาลให้ยุติความพยายามในการตรากฎหมายนิรโทษกรรมแบบเหมาเข่งฉบับนี้ ซึ่งขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทั้งกระบวนการตรากฎหมาย และความชอบธรรมเชิงเนื้อหาอย่างชัดเจนตามที่นำเสนอมาก่อนหน้านี้ โดยหันกลับไปทบทวนพิจารณากฎหมายนิรโทษกรรมด้วยความระมัดระวัง และเปิดให้ทุกภาคส่วนในสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นอันจะนำไปสู่การหาฉันทมติของสังคมไทยในเรื่องนี้ เพื่อรักษาไว้ซึ่งหลักนิติรัฐ และไม่เป็นผู้จุดชนวนสร้างความขัดแย้งแตกแยกของผู้คนเสียเอง ซึ่งหากมีเหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้น รัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาล จะต้องรับผิดชอบทางการเมืองและมีส่วนร่วมรับผิดชอบโดยตรง และท้ายที่สุดนี้ขอเรียกร้องไปยังประชาชนโดยทั่วไปที่มีการแสดงออกถึงการคัดค้านร่างกฎหมายนิรโทษกรรมให้ใช้สิทธิและเสรีภาพอย่างเหมาะสมตามกรอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยไม่ละเมิดกฎหมาย และขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง ละเอียดรอบคอบต่อประชาชนที่ออกมาชุมนุมคัดค้านซึ่งเป็นสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญที่ได้รับการคุ้มครองไว้ อย่าได้มีการใช้กำลังความรุนแรงที่เกินเลยจนเกิดเหตุการณ์ที่น่าเศร้าเสียใจอย่างในอดีตขึ้นอีก

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๖

คณาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รายนามคณาจารย์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์  
ออกแถลงการณ์คัดค้านการออกกฎหมายนิรโทษกรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาล

ลำดับ	ชื่อ-สกุล
1	ผศ.ดร. สมเกียรติ วรรณปัญญาอนันต์
2	อ.ดร. ต่อพงษ์ กิตติยานุพงศ์
3	ศ.ดร. ไพฑูริย์ เอกจริยกร
4	อ.ดร. สุปรียา แก้วละเอียด
5	รศ.ดร. วิจิตรา วิเชียรชม
6	ศ.ดร. ไพโรจน์ กำพูศิริ
7	รศ.ณรงค์ ใจหาญ
8	ศ.ดร. สุรพล นิติไกรพจน์
9	ผศ.ดร. สุรศักดิ์ มณีศรี
10	ศ.ดร. สมคิด เลิศไพฑูริย์
11	ผศ.ดร. วีรวัฒน์ จันทระโชติ
12	อ.ดร. รัชนิกร ลาภวนิช
13	อ.กิตติพงษ์ กมลธรรมวงศ์
14	อ.สุรศักดิ์ บุญเรือง
15	อ.มาติกา วินิจสร
16	อ.ดร. ณภัทร สรอจาด์
17	ผศ.ดร. ปริญญา เทวานฤมิตรกุล
18	อ.นิรมัย พิศเกษ
19	อ.ดร. เขมณูมิ ภูมิถาวร
20	ศ.ดร. บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ
21	ศ.ดร. อุดม รัฐอมฤต
22	ผศ.ดร. นนทวัชร นวตระกูลพิสุทธิ
23	อ.ดร. ภูมินทร์ บุตรอินทร์
24	อ.ปรียาภรณ์ อุบลสวัสดิ์
25	อ.เฉลิมวุฒิ ศรีพรหม
26	ผศ.ดร. ปกป้อง ศรีสนิท



